

Αλέκος Αναγνωστάκης

Εδώ και τριάντα πέντε χρόνια, από τότε που άρχισαν οι εκλογές για την ευρωβουλή, ποτέ άλλοτε αυτές δεν είχαν την κρισιμότητα και τη σημασία που έχουν οι εκλογές της 25ης Μαΐου.

Δεν πρόκειται φυσικά για το ευρωκοινοβούλιο, αυτόν τον τόπο εξορίας των εσωκομματικών πολιτικών αντιπάλων, του οποίου ο διακοσμητικός ρόλος αντιστοιχεί σε αυτόν της βασίλισσας Βεατρίκης του Βελγίου.

Όλοι πλέον κατανοούν πως οι σαρωτικές αλλαγές που προωθούνται και στις χώρες της ΕΕ με διαφορετική ένταση αλλά με ίδια γενικά χαρακτηριστικά και προσανατολισμό τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Γερμανία ή στην Πορτογαλία και στη Γαλλία, στην Ιταλία και την Ισπανία, είναι η εισαγωγή σε μια μόνιμη υπεραντιδραστική συγκρότηση των σύγχρονων αστικών κοινωνιών στην οποία τίποτα δεν θα είναι όπως πριν. Σε αυτήν τη νέα διαμορφούμενη πραγματικότητα οι εργατικές κατακτήσεις χρόνων, η σταθερή εργασία, ο χρόνος και το ύψος των εργατικών αμοιβών, οι όροι των εργατικών διαπραγματεύσεων, η δωρεάν Υγειονομική Περίθαλψη και Παιδεία, ακόμη και ο ρόλος των αστικών κομμάτων, του αστικού κοινοβουλίου, της δικαιοσύνης, η ίδια η κλασική σχέση οικονομίας και πολιτικής («η οικονομία καθορίζει και η πολιτική αποφασίζει και αντεπιδρά στα όρια που η οικονομία χαράσσει») καταργούνται. Αυτός ο σαρωτικός νεομεσαιωνικός μετασχηματισμός των αστικών κοινωνιών, αν δεν αναχαιτισθεί και ανατραπεί, οδηγεί σε μια σύγχρονη ιστορικά ανέκδοτη τυραννία.

Σε αυτή τη νέα πραγματικότητα, το λαϊκό φτύσιμο, η αποστροφή, η εργατική δυσαρέσκεια, η

πολιτική εναντίωση θα εκφραστούν. Το ζήτημα είναι η έκφραση αυτή για ποιον και προς τα πού θα στοχεύει.

Οι ίδιες οι ευρωεκλογές – πρόγευση των επερχόμενων ιστορικής διάστασης αναμετρήσεων και πολιτικών εξελίξεων – θα επηρεαστούν αποφασιστικά από το αποτέλεσμα του πρώτου γύρω των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών. Η εβδομάδα ανάμεσα στο πρώτο και τον δεύτερο γύρω θα παίξει καθοριστικό ρόλο στο αποτέλεσμα των ευρωεκλογών. Η αναμενόμενη ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις αυτοδιοικητικές εκλογές και η δυναμική της επιβάλλεται και μπορεί να μετασηματιστούν σε γενικότερα ουσιαστικά θετικό πολιτικό μήνυμα για τη μάχη της επόμενης μέρας, σε καλοδεχούμενη αναμέτρηση με τη σκληρή πραγματικότητα. Σε ευκαιρία ουσιαστικότερης επικοινωνίας με τις ανώτερου τύπου αφυπνιζόμενες εργατικές και λαϊκές δυνάμεις ώστε να λογαριαστούμε αντρίκια και δημιουργικά με τις καθηλωτικές αντιφάσεις της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος. Σε αυτό το νέο θυελλώδη πολιτικό καιρό δεν μπορούμε να ταξιδέψουμε με «εισιτήρια ευκαιρίας». Ξέρουμε πως στις επιμέρους και πολύ περισσότερο στην τελική συνολική επερχόμενη μάχη, δεν μπορούμε να αναμετρηθούμε νικηφόρα με τις υπέρτερες ακόμη αστικές δυνάμεις που έχουν κάνει τη δική τους τεχνητή κατάληψη στο μέλλον, με μια πρόχειρη πολιτική «επένδυση», ακόμη και με τον υπάρχοντα εξοπλισμό.

Ο ΣΥΡΙΖΑ από την άποψη της προγραμματικής του στρατηγικής είναι ένα κόμμα της Αριστεράς που αρνείται παντελώς τη στρατηγική της Αριστεράς. Από οργανωτική άποψη είναι ένα αρχηγικό κόμμα με αστική δημοκρατική οργανωτική δομή. Φέρει το ιστορικό φορτίο κυρίως του χρεοκοπημένου και μεταλλασσόμενου εντός των αστικών ορίων ρεύματος του δημοκρατικού σοσιαλισμού στις διάφορες εκδοχές του καθώς και επιδράσεις από ιστορικά ρεύματα της Αριστεράς (μαοϊκό, τροτσικιστικό κ.α.).

Ποτέ στην Ιστορία φιλολαϊκές αλλαγές, ακόμα και σχετικές, δεν πραγματοποιήθηκαν με επισκέψεις, δηλώσεις, διαβεβαιώσεις προς τους ισχυρούς, συνεχόμενο περιορισμό του ριζοσπαστικού λόγου και των συνθημάτων, συμμετοχής στο κίνημα με τη γραμμή της έντεχνης απόσυρσης.

Μετά από κάθε πολιτικό ταξίδι στην Αμερική ή συνάντηση της ηγεσίας του με το Σόιμπλε, ή τον πρόεδρο του ΣΕΒ, εγκαταλείπει και από ένα ριζοσπαστικό σύνθημα. Παραδίνει τα όπλα πριν τη μάχη. Καθώς μάλιστα το ταξίδι πλησιάζει προς το Μαξίμου οι μεταλλάξεις του δεν έχουν σταματημό.

Η άμεση πολιτική του περιορίζεται πλέον στον ανιστόρητο και μάταιο στόχο για έναν πιο

ανθρώπινο καπιταλισμό εντός της ΕΕ και του ευρώ. Αυτού του μηχανισμού των πολέμων, των συνταγματικών εκτροπών, της φτώχειας, της καταστολής των λαϊκών αγώνων, της στήριξης των νεοφασιστών στην Ουκρανία, τον οποίο απορρίπτουν ακόμη και μέχρι χθες υποστηρικτές του.

Αυτός ο αυτοπεριορισμός του ΣΥΡΙΖΑ δεν οδηγεί μόνο σε μια άπιαστη ουτοπία. Επηρεάζει καθοριστικά την καθημερινή πάλη, τον αγώνα «για να φάει ψωμί ο εργάτης». Αν κάποιος ψάχνει να βρει λύσεις που να μην «προκαλέσουν και πολύ» τους καπιταλιστές, τότε αυτό έχει ως άμεσες συνέπειες το «νέρωμα» της αντιπολίτευσης που ασκεί. Την «υπευθυνότητα», την εκλογίκευση - ελαχιστοποίηση των ίδιων των αιτημάτων, των μορφών πάλης που επιλέγει. Ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοαπακαλύπτεται τελικά ως ένα μικροαστικό κόμμα αδιέξοδης αστικής διαχείρισης με αναφορά στην Αριστερά της οποίας τον απελευθερωτικό Λόγο, Ρόλο και Πράξη ξεθωριάζει.

Τα αστικά επιτελεία σχεδιάζουν απροσχημάτιστα την αντιδραστικότερη αναδιάταξη του καταρρέοντος αστικού κομματικού συστήματος. Προωθούν σχέδια για μια μεγάλη δεξιά που θα αποτελείται από δυο βραχίονες: Τον κεντροδεξιό συντηρητικό και τον αποκαθαρμένο από τον υπόκοσμο ακροδεξιό ώστε αυτός να μπορεί να συγκυβερνά. Και μέσω της βαθύτερης αφομοίωσης του ΣΥΡΙΖΑ ένα μεγάλο «δημοκρατικό κόμμα» ανέξοδης σοσιαλιστικής επαγγελίας. Ο απροσχημάτιστος αυτός σχεδιασμός των αστικών επιτελείων σε συνδυασμό με την αδίστακτη επίθεση σε βάρος της ζωής και των δικαιωμάτων των σύγχρονων κολασμένων υποκρύπτει μια υπερτίμηση της αστικής υπεροπλίας στη δυναμική εξέλιξη της κοινωνίας.

Υποκρύπτει ταυτόχρονα μια υποτίμηση των ανατρεπτικών πλευρών των σύγχρονων απελευθερωτικών δυνατοτήτων που ενυπάρχουν και σκάνε μύτη στο νέο πολυτάραχο αυτό αιώνα του αμύθητου πλούτου και της καταθλιπτικής φτώχειας, της επιστημονικής γνώσης και του ενδυναμώμενου ανορθολογισμού. Αυτή η υπερφίαλη αστική πολιτική υποτιμά επιπλέον και τις ίδιες τις δικές της οξυνόμενες αντιθέσεις. «Έξω η Βρετανία από την ΕΕ!» δηλώνει το εκεί κόμμα της Ανεξαρτησίας.

Στην απέναντι παραλία της Μάγχης σαρώνει το «Έξω η Γαλλία από το ευρώ» του ακροδεξιού εθνικού μετώπου. Κατά του ευρώ τάσσονται πέντε ιταλικά κόμματα, με συνολικό ποσοστό περίπου 60% των ψήφων! Εξευτελίζουν ως βυζαντινούς μηχανογράφους όλους τους «υψηλόβαθμους ιθύνοντες της Ευρωπαϊκής Ένωσης», μαζί και το Σαμαρά και Βενιζέλο οι οποίοι εκδίωξαν σε μια νύκτα τους Παπανδρέου και Μπερλουσκόνι, ο πρώην υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ Τίμοθι Γκάιτνερ στο νέο του βιβλίο «Έλεγχος αντοχής» και η

βρετανική Financial Times. Στενός συνεργάτης της σικελικής μαφίας με το ψευδώνυμο «Teflon Don» (σ.σ. Δον Ανθεκτικός), ο Μπερλουσκόνι, το σύγχρονο αστικό σύμβολο του πολιτικού επιχειρηματία και επί τρεις θητείες πρωθυπουργός της Ιταλίας επιβεβαιώνει ο ιταλικός Άρειος Πάγος. Η σύγχρονη αστική τάξη, αντιδραστική και παρηκμασμένη, συμπαρασύρει στην παρακμή και στις αντιθέσεις της ότι βρίσκει μπροστά της. Αδύναμη να ενσωματώνει τον κόσμο της εργασίας ομαλά και δημοκρατικά επιχειρεί και τη συντριβή του εργατικού κινήματος.

Αυτή η κατάσταση δεν αντιμετωπίζεται με μια απλή συνέχεια της έως τώρα πορείας της Αριστεράς και του εργατικού – λαϊκού κινήματος. Απαιτεί πάνω από όλα τη συγκέντρωση γιγάντιων κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων. Τη σταθερή πολιτική οικοδόμησης τόσο πολιτικών όσο και κοινωνικών συμμαχιών του σύγχρονου προλεταριάτου με τα άλλα μη προλεταριακά καταπιεζόμενα μεσαία στρώματα σε συνδυασμό με την εργατική πολιτική που ενισχύει την εσωτερική ενότητα της εργατικής τάξης. Εκεί κατοχυρώνεται ο ρόλος του «κόμματος – έμπρακτα αναγνωρισμένου ηγεμόνα». Το ΚΚΕ αδυνατώντας να χαράξει ένα τέτοιο δρόμο διχάζει αντί να ενώνει, καθηλώνει αντί να εμπνέει.

Υποκαθιστά τη μετωπική πολιτική από ένα κοινωνικό μέτωπο, τη Λαϊκή Συμμαχία και χρήζει ως πολιτικό εκφραστή αυτής της κοινωνικής συμμαχίας τον εαυτό του. Της στερεί δηλαδή τη μετωπική πολιτική έκφραση. Αυτή η αδιέξοδη πολιτική αποτελεί μεταφορά των αντιλήψεων που επικράτησαν στην Αριστερά μετά το μαρξισμό των σοβιέτ και της αντικατάστασής τους από το «πάνσοφο» κόμμα: «...Το Κόμμα αφομοιώνει, μπορούμε να πούμε, την πρωτοπορία του προλεταριάτου και η πρωτοπορία αυτή (σ.σ. δηλαδή το κόμμα, όχι η εργατική τάξη και τα σύμμαχα στρώματα !!!) πραγματοποιεί τη δικτατορία του προλεταριάτου». (Στάλιν 1936). Οι αντιλήψεις αυτές δυσφημούν την Αριστερά και το Ρόλο της.

Η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σημαίνει ναι στο πρέπει και μπορούμε «να πάμε αλλιώς» και να πάμε καλά. Σημαίνει ναι στην αυτογνωσία, στην ανάγκη συνεχών και ουσιαστικών βελτιώσεων της συνολικής πολιτικής της ίδιας της Αριστεράς. Ναι στην σταθερή πολιτική συγκέντρωση δυνάμεων σαν αποτέλεσμα της γνώσης της κρισιμότητας της κατάστασης: ναι στους συντονισμένους και αποφασιστικούς ενωτικούς αγώνες ενός αναγεννώμενου εργατικού κινήματος, ναι στη μετωπική πολιτική, ναι στη κοινή δράση της μαχόμενης Αριστεράς. Ναι στην αυτοτελή ανατρεπτική πολιτική, σε περιεχόμενο και μορφή, γύρω απ' όλα τα μεγάλα προβλήματα της επιβίωσης, της ελευθερίας και της συνολικής χειραφέτησης σε αντιπαράθεση με τα σύγχρονα δόγματα, τη στρατηγική, τις κυβερνήσεις, τούς θεσμούς και την ηγεμονία της αστικής πολιτικής.

Από το ΠΡΙΝ, 17.5.2014